

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Marie Kocourkové a soudců Mgr. Heleny Konečné a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci žalobce **M. H.**, zast. JUDr. Václavem Faltýnem, advokátem se sídlem v Domažlicích, náměstí Míru 143, proti žalovanému **Celnímu ředitelství Hradec Králové**, Bohuslava Martinů 1672/8a, Hradec Králové, v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 8. listopadu 2010, čj. 3526/2010-060100-21, **t a k t o :**

I. Žaloba s e z a m í t á .

II. Žádný z účastníků n e m á právo na náhradu nákladů řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Napadeným rozhodnutím žalovaný zamítl odvolání žalobce do rozhodnutí Celního úřadu Náchod (dále také jen „celní úřad“) ze dne 7. 12. 2009, č. 11466/09-126400-013, kterým mu bylo dodatečně vyměřeno dovozní antidumpingové clo ve výši 958.401,- Kč.

V jeho odůvodnění uvedl, že rozhodnutí - platební výměr byl vydán dne 7. 12. 2009, tj. v době, kdy nebylo pravomocně odstraněno předchozí rozhodnutí celního úřadu, které ukládalo žalobci totožnou povinnost. Bylo mu ale doručeno až dne 8. 12. 2009 a předtím dne 7. 12. 2009 mu bylo doručeno osvědčení o neplatnosti ze dne 4. 12. 2009, kterým celní úřad ověřil splnění podmínek neplatnosti

předchozího rozhodnutí ze dne 10. 7. 2009, čj. 6225/09-126400-013. Dle žalovaného je tedy zřejmé, že v den, kdy byl žalobce již prokazatelně seznámen s osvědčením neplatnosti, celní úřad teprve vytvářel nové rozhodnutí. Žalovaný připustil, že odvolací řízení proti předchozímu platebnímu výměru nebylo skončeno do dne sepsání doplnění odvolání žalobce proti nově vydanému rozhodnutí. Řízení o odvolání proti předchozímu platebnímu výměru bylo zastaveno rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 9. 10. 2010, takže v době vydání nyní napadeného rozhodnutí bylo odvolací řízení proti předchozímu rozhodnutí pravomocně ukončeno. Protože dle žalovaného žalobce věděl, že celní úřad vydal osvědčení o neplatnosti předchozího rozhodnutí (odvolání proti němu bylo zamítnuto rozhodnutím, které nabylo právní moci dne 26. 7. 2010), nemohl být uveden v omyl tím, že by bylo pravomocně rozhodnuto v téže věci dvakrát. K takové situaci ani nedošlo, neboť tím, že nabylo právní moci osvědčení o neplatnosti předchozího rozhodnutí a stalo se vykonatelným, je předchozí rozhodnutí pravomocně neplatné.

K věci žalovaný uvedl, že důkazem, který v nezbytném rozsahu zjišťuje, že předmětné zboží není původem v Koreji a má původ v Číně, je zpráva Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) D/004138 ze dne 7. 5. 2009, čj. OF/2006/0397 (dále také jen "zpráva OLAF"), která popisuje historii pohybu kontejnerů. V této zprávě jsou uvedena konkrétní čísla kontejnerů, v daném případě se jedná o kontejnery č. HDMU 260123-4, HDMU 260125-5 a HDMU 260514-2, která žalobce uvedl v JSD č. 08CZ0664001010318-0 ze dne 3. 3. 2008. Žalovaný v této souvislosti poukázal na nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, ve znění pozdějších předpisů, o vyšetřování prováděném Evropským úřadem pro boj proti podvodům (OLAF), jehož úkolem je posílení boje proti podvodům, úplatkářství a jakékoliv jiné nedovolené činnosti. Za tím účelem provádí úřad i vnější vyšetřování specifikované v jeho článku 3, po jehož ukončení sepisuje zprávy o vyšetřování a přijatých opatřeních. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu. Z článku 9 zmíněného nařízení je tak zřejmé, že zprávy OLAF jsou důkazem.

Žalovaný dále uvedl, že celní úřad postavil své rozhodnutí na kontrolním zjištění žalovaného jako výsledku následné kontroly provedené po propuštění předmětného zboží v tom smyslu, že se z tohoto protokolu dozvěděl o zprávě OLAF D/004138 ze dne 7. 5. 2009, čj. OF/2006/0397. Rozhodnutí celního úřadu odkazuje i na šetření a zjištění Evropského úřadu proti podvodům (OLAF). Kontrolní protokol je podkladem pro další řízení, které je písemným shrnutím uskutečněné kontroly nebo její části. Za důkazy je však možné považovat výsledky provedených šetření, listinné důkazy, výsledky laboratorních zkoumání apod. V tomto případě byl dle žalovaného jednoznačným důkazem podporujícím tvrzení uvedený v protokolu výsledek šetření – zpráva OLAF. Žalovaný připustil, že formulace uvedená v kontrolním protokolu čj. 7711/09/060100-24 v části „vlastní kontrolní zjištění“ ohledně preferenčního zacházení a v části „opatření, která budou provedena na základě výsledků následné kontroly“, kde bylo uvedeno „bez“ bylo chybné. Tyto chybné formulace však dle jeho názoru nemají žádný vliv na správnost výpočtu antidumpingového cla.

Dle žalovaného byly podkladem pro rozhodnutí celního úřadu zpráva OLAF, která je sama o sobě důkazem, a úplný soubor dokladů příslušných dvou zásilek. Konstatoval, že nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999 je všeobecně závazným právním předpisem pro všechny členy Evropské unie a jako takový je nadřazen i všeobecně závazným národním předpisům včetně zákona č. 337/1992 Sb., o správě daní a poplatků, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSDP“). Česká republika je členem Evropské unie od 1. 5. 2004, proto tento předpis platí i na území České republiky. Žalovaný současně zdůraznil, že celní úřad vyměřil antidumpingové clo nikoliv z pouhé pochybnosti o původu zboží, ale proto, že získal relevantní důkaz o zemi původu předmětného zboží, přičemž tímto důkazem je zpráva OLAF.

K žalobcem předloženému osvědčení o původu CERTIFICATE OF ORIGIN No. 013-08-0060514 ze dne 5. 2. 2008 žalovaný uvedl, že by bylo nadbytečné tento důkaz ještě jednou ověřovat cestou právní spolupráce, neboť touto cestou se nemůže zjistit nic více, než zjistil úřad OLAF, který vykonává pravomoc svěřenou mu Komisí nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96, ve znění pozdějších předpisů, a podle nařízení (Euratom, ES) č. 2988/95 v rámci své vyšetřovací funkce provádí kontroly a inspekce na místech v členských státech a v souladu s platnými dohodami ve třetích zemích. Požadavek žalobce na posouzení výsledků též podle čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství žalovaný označil za irelevantní. Aby bylo možno tento článek použít, musel by být splněn základní postulát tohoto ustanovení, a to, že částka cla dlužného ze zákona nebyla zaúčtována následkem chyby ze strany celních orgánů. Teprve pak by bylo možno dovolávat se dobré víry.

Žalovaný uzavřel, že zprávou OLAF bylo spolehlivě zjištěno a prokázáno, že původ zboží je v Číně a ne v Koreji, proto má zato, že rozhodnutí celního úřadu je skutkově podložené, správné a vydané v souladu se zákonem.

Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení jemu předcházejícího rozhodnutí orgánu prvního stupně, a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Má zato, že celní orgány při vydávání svých rozhodnutí porušily řadu ustanovení celních předpisů, zejména pak zásadu zákonnosti, zásadu úzké součinnosti, zásadu volného hodnocení důkazů zásadu materiální pravdy a řadu procesních ustanovení týkajících se dokazování a formální náležitosti rozhodnutí a jeho odůvodnění. Postupovaly i v rozporu s čl. 2 odst. 3 Ústavy, čl. 2 odst. 2, čl. 4 odst. 1 a čl. 11 odst. 5 Listiny základních práv a svobod.

Žalobce předně namítl, že celní úřad vydal dodatečný platební výměr zn. 11466/09-126400-013 v okamžiku, kdy ještě nebyl pravomocně odstraněn předchozí dodatečný platební výměr ze dne 10. 7. 2009, zn. 6225/09-126400-013, vydaný ve stejném řízení a ukládající žalobci totožnou povinnost. Žalobce podrobně popsal časový sled událostí a namítl, že se žalovaný se zjišťováním a porovnáváním okamžiku doručení rozhodnutí o ověření neplatnosti původního platebního výměru a okamžikem vydání a vypravení nového dodatečného platebního výměru bez řádného

důvodu odmítl v odvolacím řízení zabývat. Navíc v době vydání nového dodatečného platebního výměru nebylo skončeno odvolací řízení proti původnímu dodatečnému platebnímu výměru ze dne 10. 7. 2009. Procesní postup je tak dle žalobce zjevně nezákonný a toto podstatné porušení ustanovení o řízení mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé. K tomu odkázal na právní názor Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 18. 12. 2009, čj. 5 Afs 114/2008-76. K argumentaci žalovaného zdůraznil, že není podstatné, kdy se žalobce dozvěděl o vydání nového dodatečného platebního výměru, ale to, že byl vydán ještě před tím, než byl původní platební výměr pravomocně odstraněn a než bylo pravomocně skončeno odvolací řízení proti původnímu dodatečnému platebnímu výměru. Za nepravdivé označil tvrzení žalovaného, že rozhodnutí o ověření neplatnosti původního platebního výměru nabylo právní moci dne 7. 1. 2010 marným uplynutím odvolací lhůty.

Důvodem nesprávnosti a nezákonnosti napadeného rozhodnutí ve spojení s dodatečným platebním výměrem je dle žalobce dále fakt, že nebylo v nezbytném rozsahu zjištěno a prokázáno, že by předmětné zboží nebylo původem v Koreji, natož pak aby bylo prokázáno, že je původem v Číně, kdy jedině v takovém případě by mohlo podléhat antidumpingovému clu. Uvedl, že celní úřad postavil napadený platební výměr na kontrolním protokolu žalovaného jako výsledku následné kontroly provedené po propuštění předmětného zboží. Tento protokol však dle žalobce nemá žádnou důkazní hodnotu. Za zjevně nesprávné označil i dodatek uvedený v protokolu z následné kontroly, že neuznáním preferenčního původu vzniká povinnost vyměřit antidumpingové clo. V jeho případě totiž nebylo uplatňováno preferenční zacházení a neprokázání původu zboží v Koreji by nemělo z hlediska sazby žádná dopad.

Dle žalobce nebyla následná kontrola ani ukončena a nebylo učiněno konečné zjištění, že by zboží v předmětném případě nemělo původ v Koreji, resp. že u něj byl prokázán původ v Číně a že se má vyměřit antidumpingové clo. Žalovaný navíc v protokolu z následné kontroly uvedl, že na základě jejích výsledků nebudou provedena žádná opatření. Žalobce byl tedy v legitimním očekávání, že tomu tak bude. Přesto bylo zahájeno vyměřovací řízení a celní úřad tak nerespektoval názor žalovaného ohledně neprovádění žádných opatření.

Žalobce dále namítl, že kontrolní protokol žalovaného a podklady, které při jeho vydání měl (sdělení OLAF a kopie dvou dokladů BILL OF LADING) neprokazují v zákonem požadovaném rozsahu skutečnost, že by předmětné zboží bylo původem v Číně a jen na základě těchto podkladů proto nelze po právu vyměřovat žádné antidumpingové clo. Pokud tak celní úřad učinil a žalovaný schválil, postupovaly celní orgány v rozporu s ustanovením § 31 odst. 2 ZSDP. Samotné sdělení Evropského úřadu pro boj proti podvodům a jeho přílohy přitom dle žalobce nelze považovat za podklad, na jehož základě by bylo možné učinit spolehlivé zjištění, že by předmětné zboží bylo původem z Číny, neboť tyto podklady takovou skutečnost neprokazují. Navíc žalobce namítá, že stanovisko OLAF odkazuje na jakési přílohy, o které se opírá, ale tyto listiny, které měly být důkazním prostředkem, nebyly žalovanému ani celnímu úřadu nikdy předány, nebyly součástí kontrolního spisu a až do doplnění

odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru nebyly ani součástí vyměřovacího spisu. Skutkové okolnosti uvedené ve stanovisku OLAF tak nejsou ani ničím podložené. Pokud byly tyto přílohy opatřeny až následně v odvolacím řízení, žalobce namítá, že s takovým doplněním spisu nebyl seznámen. Žalobce současně namítl, že skutečnostmi uvedenými ve sdělení OLAF není prokazován původ předmětného zboží v Číně, neboť na základě údajů uvedených v lodních listech nelze mít za prokázáno, že zboží přepravené z Číny do Koreje je tím samým zbožím, které bylo prodáno žalobci, ani že tam bylo zcela vyrobeno. Navíc tento úřad v rámci svého šetření nekontaktoval žalobce jako příjemce zboží, prodávajícího a odesílatele zboží a nekontaktoval ani příslušné orgány v Koreji, které vydaly osvědčení o původu předmětného zboží. Proto označil závěry OLAF za pouhé spekulace. Připomněl, že za účelem prokázání původu zboží předložil osvědčení o původu CERTIFICATE OF ORIGIN No. 013-08-0060514 vydané příslušným orgánem v Koreji. Tento žalobcem předložený důkaz nebyl však prověřen cestou správní spolupráce.

Žalobce namítl, že žalovaný mu znemožnil se hájit tím, že neprovedl ověření předložených důkazů původu a jeho výsledek v součinnosti se žalobcem neposoudil ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu. Současně namítl, že úvahy žalovaného ohledně nesplnění podmínek pro postup podle uvedeného ustanovení jsou nesprávné a nepodložené. Navíc žalovaný vydal napadené rozhodnutí bez toho, aniž by dal žalobci možnost se k této otázce vyjádřit, navrhopat důkazy a hájit se.

Žalobce namítl i to, že aby mohly celní orgány antidumpingové clo v jeho případě vyměřit, nestačí zpochybnit či vyloučit původ předmětného zboží v Koreji, ale musely by spolehlivě zjistit a prokázat, že se jedná o zboží původem z Číny, neboť důkazní břemeno je právě a jen na celních orgánech. A i kdyby bylo nakonec prokázáno, že zboží je původem v Číně, ani to neznamená možnost bez dalšího vyměřit clo žalobci, neboť dle žalobce je nutno zkoumat, zda není dodatečné vyměření ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu vyloučeno.

Závěrem žalobce namítl, že celní úřad ve výroku svého rozhodnutí sice citoval nařízení Rady (ES) č. 1585/2005, ale více tuto právní otázku neřešil, svůj postup z hlediska právního nijak neodůvodnil a znemožnil tak žalobci řádně se hájit. Není zřejmé, jakými právními úvahami se celní úřad řídil a jaká ustanovení citovaného právního předpisu použil. Žalovaný pak jakési právní úvahy v napadeném rozhodnutí rozvíjí, ale zcela zkresluje podstatu i obsah žalobcem uplatněného odvolacího důvodu, zmiňuje jen jakési odstavce 9.1.2 a 9.1 zmíněného nařízení Rady (ES), ale nedal žalobci možnost se k právním úvahám vyjádřit před vydáním rozhodnutí, čímž mu znemožnil řádně se hájit.

V písemném vyjádření k žalobě žalovaný odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a navrhl zamítnutí žaloby. V reakci na žalobní námitky dále uvedl, že žalobce sice předložil současně s celním prohlášením také Certificate of origin, kterým prokazoval původ dováženého zboží v Koreji, avšak z šetření, jehož výsledky jsou shrnuty ve zprávě OLAF, vyplynulo, že zboží bylo do Koreje dovezeno z Číny,

kde došlo pouze k výměně průvodních dokladů a kontejner byl bez otevření, s původní plombou, odeslán do České republiky. Podle názoru žalovaného se jedná o totožný model obcházení antidumpingového cla, uvaleného na dovážené zboží, jaký je popsán v prováděcím nařízení Rady (EU) č. 400/2010 ze dne 26. dubna 2010, kterým se konečné antidumpingové clo uložené nařízením Rady (ES) č. 1858/2005 na dovoz ocelových lan a kabelů pocházejících mimo jiné z Čínské lidové republiky, rozšiřuje na dovoz ocelových lan a kabelů zasílaných z Korejské republiky bez ohledu na to, zda je u něho deklarován původ z Korejské republiky.

K možnosti provedení verifikace předloženého důkazu o původu zboží a případného použití ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství žalovaný poukázal na rozsudek Soudního dvora Evropských společenství (dále jen „ESD“) ze dne 14. května 1996, C-153/94, ve kterém tento soud vyslovil názor, že orgány členského státu mohou na základě závěrů šetření mise Společenství pokračovat v doměřování cla i v případě, pokud toto clo v okamžiku dovozu na základě předložených důkazů původu být vybráno nemělo. To platí i v případě, že orgány vydávající důkazy v zemi původu tvrdí, že jsou platné. Poukázal i na názor ESD, vyjádřený v rozsudku C-392/02, že členské státy jsou povinny stanovit nárok Společenství na vlastní zdroje, jakmile mohou jejich celní orgány vypočítat částku cla vyplývající z celního dluhu a určit osobu povinnou zaplatit clo, přičemž tento závěr není zpochybněn čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. K podmínkám, které musí být kumulativně splněny dle zmíněného ustanovení, aby mohlo být použito, žalovaný připomněl, že jednou z nich je existence pochybení na straně celního orgánu.

Žalovaný se zásadně ohradil i proti námitce, že by přílohy ke zprávě OLAF (tj. úplný soubor dokladů ke dvěma předmětným zásilkám zboží) nebyly součástí spisu a že by s nimi žalobce neměl možnost pracovat. Pokud by tyto listiny nebyly součástí spisu, nemohl by žalovaný antidumpingové clo doměřit, ale ani zahájit řízení, protože by k tomu neměl žádné důkazy.

Krajský soud přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů v řízení podle části třetí hlavy druhé dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s. ř. s.“), bez nařízení jednání dle jeho ustanovení § 51, když žalovaný s tímto postupem souhlasil výslovně a žalobce udělil souhlas způsobem předvídaným v § 51 odst. 1 větě druhé s. ř. s. Po prostudování předloženého správního spisu dospěl soud k následujícím zjištěním a právním závěrům, přičemž žalobu důvodnou neshledal.

Krajský soud se nejprve zabýval ryze procesní námitkou vytýkající celnímu úřadu, že vydáním dodatečného platebního výměru zn. 11466/09-126400-013 v okamžiku, kdy ještě nebyl pravomocně odstraněn předchozí dodatečný platební výměr ze dne 10. 7. 2009, zn. 6225/09-126400-013, vydaném ve stejném řízení a ukládajícím žalobci totožnou povinnost, došlo k nezákonnému postupu majícímu za následek nezákonné rozhodnutí ve věci samé.

Z listin založených ve správním spise vyplynulo, že dne 10. 7. 2009 vydal celní úřad rozhodnutí – dodatečný platební výměr zn. 6225/09-126400-013, kterým žalobci vyměřil antidumpingové clo ve výši 958.401,- Kč za dovezená ocelová lana propuštěná do navrženého režimu celním prohlášením JSD č. 08CZ0664001010318-0 ze dne 3. 3. 2008. Proti tomuto platebnímu výměru podal žalobce dne 13. 8. 2009 odvolání. Dne 4. 12. 2009 vydal celní úřad rozhodnutí zn. 11404/09-126400-013 o ověření podmínek neplatnosti zmíněného rozhodnutí. Toto rozhodnutí bylo doručeno žalobci, resp. jeho zástupci, dne 7. 12. 2009. I proti tomuto rozhodnutí podal žalobce odvolání, a to dne 8. 1. 2010, které bylo zamítnuto rozhodnutím ze dne 16. 7. 2010, čj. 8459/2010-060100-21, a které nabylo právní moci dne 26. 7. 2010. Žalobu proti tomuto rozhodnutí podanou u zdejšího krajského soudu vzal žalobce zpět. Následně dne 3. 9. 2010 bylo rozhodnutím čj. 11993/2010-060100-21 zastaveno řízení o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru zn. 6225/09-126400-013, to nabylo právní moci dne 9. 10. 2010. Již dne 7. 12. 2009, vydal však celní úřad další rozhodnutí – dodatečný platební výměr, zn. 11466/09-126400-013, kterým žalobci vyměřil rovněž antidumpingové clo ve výši 958.401,- Kč za dovezená ocelová lana propuštěná do navrženého režimu celním prohlášením JSD č. 08CZ0664001010318-0 ze dne 3. 3. 2008. Tento dodatečný platební výměr byl žalobci, resp. jeho zástupci, doručen dne 8. 12. 2009. Proti němu podal žalobce opět odvolání, které bylo zamítnuto nyní napadeným rozhodnutím žalovaného ze dne 8. listopadu 2010, čj. 3526/2010-060100-21.

Krajský soud shledal procesně ne zcela správný postup v tom, že celní úřad při vydání nového (v pořadí druhého) dodatečného platebního výměru nevyčkal právní moci rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení o předchozím dodatečném platebním výměru. Nový dodatečný platební výměr tak byl vydán v době, kdy ještě nebylo pravomocně skončeno odvolací řízení směřující proti předchozímu dodatečnému platebnímu výměru, kterým bylo žalobci doměřeno antidumpingové clo v téže věci. Za významnou je však nutno považovat skutečnost, že předtím, než celní úřad vydal nový dodatečný platební výměr, již dne 4. 12. 2009 vydal rozhodnutí o osvědčení neplatnosti předchozího platebního výměru dle ustanovení § 32 odst. 7 ZSDP, které žalobci doručil dne 7. 12. 2009. Nový dodatečný platební výměr pak vystavil dne 7. 12. 2009 a žalobci doručil až dne 8. 12. 2009. Smyslem ustanovení zmíněného ustanovení § 32 odst. 7 ZSDP je přitom umožnit vydání osvědčení o neplatnosti takových rozhodnutí, která postrádají některou ze zákonem stanovených podstatných (základních) náležitostí, takže je nelze za rozhodnutí vůbec považovat. Na takové rozhodnutí se proto právem hledí jako by bylo neplatné od samého počátku a osvědčení o jeho neplatnosti tedy nemá konstitutivní, nýbrž toliko deklaratorní účinky. Osvědčením o neplatnosti rozhodnutí se proto neodstraňují jeho nedostatky, nýbrž se prohlašuje (deklaruje) jeho neplatnost a vytváří se tím podmínky pro vydání rozhodnutí nového (k tomu srov. nálezy Ústavního soudu ze dne 17. 11. 1998, sp. zn. Pl. ÚS 8/98).

Uvedené procesní pochybení tak dle krajského soudu ve svém důsledku nemělo vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Celní orgány totiž žalobce nijak na jeho právech nezkrátily, ostatně ani sám žalobce neuvádí, v čem by byl omezen,

příp. jaká práva mu byla upřena. Jeho námitky směřují pouze proti postupu celních orgánů jako takovému, z něhož dovozuje, že z toho důvodu jsou jejich rozhodnutí nezákonná, ne-li nicotná. Dle krajského soudu však rozhodnutí, která byla vydána i přes uvedené procesní pochybení, nelze hodnotit ani jako nicotná. Vady, které by způsobovaly nicotnost (nulitu) rozhodnutí správního orgánu, jsou totiž např. absolutní nedostatek pravomoci, absolutní nepřislušnost rozhodujícího orgánu, absolutní nedostatek formy, neurčitost, nesmyslnost, požadavek plnění, které je trestné nebo absolutně nemožné, uložení povinnosti nebo založení práva něčemu, co v právním smyslu vůbec neexistuje apod. Důvod uváděný žalobcem proto namítanou nicotností předmětných rozhodnutí způsobit nemohl.

Poukaz žalobce v této souvislosti na právní závěry Nejvyššího správního soudu vyslovený v rozsudku ze dne 18. 12. 2009, čj. 5 Afs 114/2008-76, není dle krajského soudu zcela případný. V případě v něm posuzovaném totiž Nejvyšší správní soud shledal současně několik procesních vad, které ve svém důsledku vedly k porušení práva stěžovatele na spravedlivý proces, a proto muselo být napadené rozhodnutí odvolacího správního orgánu zrušeno. Konstatoval, že kromě toho, že správce daně vydal v jeden den tři rozhodnutí, která současně i v jedné zásilce doručil stěžovateli (rozhodnutí o ověření neplatnosti předchozích platebních výměrů, rozhodnutí o zastavení odvolacího řízení o těchto platebních výměrech a nové platební výměry), náležitě neposoudil obsah podaného odvolání proti těmto rozhodnutím. Zdůraznil pak především to, že za situace, kdy správce daně řádně neprojednal opravné prostředky stěžovatele (tj. jím podané odvolání projednal pouze v rozsahu výtek směřujících proti nově vydaným platebním výměrům), upřel mu právo na přístup k soudu. Situace v nyní projednávané věci však byla, jak vyplývá ze shora uvedeného, jiná.

Pokud jde o námitky týkající se podstaty věci, tj. existence dostatečných důkazů a jednoznačného prokázání původu žalobcem dovezeného zboží, krajský soud vycházel mimo jiné z judikatury Nejvyššího správního soudu, který se již k pravomoci Evropského úřadu pro boj proti podvodům (OLAF) zřízeného rozhodnutím Komise 1999/352/ES, ESUO, Euratom ze dne 28. dubna 1999 (Úř. věst. L 136, s. 20; Zvl. vyd. 01/03, s. 110) a významu jím vydávaných zpráv vyslovil např. v rozsudku čj. 1 Afs 48/2011-85 (dostupném na www.nssoud.cz). Uvedl, že úkolem tohoto úřadu je podle čl. 2 odst. 2 rozhodnutí Komise 1999/352/ES vykonávat „pravomoci Komise, pokud jde o provádění vnějších správních vyšetřování za účelem posílení boje proti podvodům, korupci a veškeré jiné protiprávní činnosti poškozující finanční zájmy Společenství, jakož i proti jakýmkoli jiným činům nebo jednání hospodářských subjektů porušujícím předpisy Společenství“. Nařízení Evropského parlamentu a Rady (ES) č. 1073/1999, ze dne 25. května 1999, o vyšetřování prováděném OLAF (Úř. věst. L 136, s. 1; Zvl. vyd. 01/03, s. 91) v čl. 3 - Vnější vyšetřování - stanoví, že OLAF „vykonává pravomoc svěřenou Komisi nařízením (Euratom, ES) č. 2185/96 provádět kontroly a inspekce na místě v členských státech a v souladu s platnými dohodami o spolupráci ve třetích zemích“ a dále podle čl. 9 odst. 1 a 2 „po skončení vyšetřování vypracuje úřad pod vedením ředitele zprávu, která obsahuje především zjištěné skutečnosti, popřípadě finanční škody a závěry vyšetřování včetně

doporučení ředitele úřadu k přijetí dalších opatření. Tyto zprávy jsou vypracovány s ohledem na procesní požadavky stanovené právními předpisy dotyčného členského státu. Takto vypracované zprávy představují stejným způsobem a za stejných podmínek jako úřední zprávy vypracované vnitrostátními správními kontrolory důkazy přípustné ve správním nebo soudním řízení členského státu, pokud je jejich použití nezbytné. Vztahují se na ně stejná pravidla hodnocení, jako tomu je u úředních zpráv vypracovaných vnitrostátními správními kontrolory, a mají stejnou hodnotu jako tyto zprávy.“

Krajský soud proto shodně s celními orgány dospěl k závěru, že na základě čl. 9 odst. 2 citovaného nařízení je zpráva OLAF D/004138 ze dne 7. 5. 2009, čj. OF/2006/0397, přípustným důkazem v řízení o dodatečném vyměření antidumpingového cla vedeném se žalobcem. Zpráva OLAF, na jejímž základě celní orgány zahájily řízení o dodatečném vyměření cla, představuje výsledek vyšetřování prováděného na základě Nařízení Rady (ES) č. 515/97 ze dne 13. března 1997, o vzájemné pomoci mezi správními orgány členských států a jejich spolupráci s Komisí k zajištění řádného používání celních a zemědělských předpisů. Ve zprávě je uvedeno, že v rámci vyšetřování OLAF kontaktoval zástupce lodní společnosti Hyundai Merchant Marine Co Ltd, aby získal informace o kontejnerech naloděných touto společností z Koreje do ES, a obdržel kopie konosamentů a historie (pohybů) kontejnerů HDMU 297972-8, HDMU 260123-4, HDMU 260514-2 a HDMU 260125-5 dodaných z Jižní Koreje do Hamburku s místem určení "Lana – Řetězy v České republice". Dále je ve zprávě popsán pohyb těchto kontejnerů, včetně uvedení toho, že do Koreje přijely plné z Číny. Dále je v ní výslovně uvedeno, že je jasné, že předmětná ocelová lana nejsou původní v Koreji, ale Číně, že osvědčení o původu č. 013-08-0060514 ze dne 5. 2. 2008 a č. 013-07-0424311 ze dne 23. 10. 2007, předložená při celním projednání v České republice, mají být zamítnuta a že předmětná ocelová lana jsou předmětem antidumpingového cla. Současně se ve zprávě uvádí, že je k ní přikládán úplný soubor dokladů příslušných dvou zásilek, o čemž svědčí i vyznačení příloh v počtu 19 stran. U těchto zásilek je závěrem žádáno o vymození antidumpingového cla a informování OLAFu o tomto vymáhání.

Z této zprávy a dokladů k nim přiložených tak ve vztahu k žalobci jednoznačně vyplývají konkrétní závěry, tj. že v případě dovozů ocelových lan na základě osvědčení o původu č. 013-08-0060514 ze dne 5. 2. 2008 (které bylo žalobcem předloženo jako součást dokumentace k JSD č. 08CZ0664001010318-0 ze dne 3. 3. 2008) a osvědčení č. 013-07-0424311 ze dne 23. 10. 2007 (které bylo žalobcem předloženo jako součást dokumentace k JSD č. 07CZ0664001012661-5 ze dne 14. 11. 2007) s deklarovaným korejským původem, nešlo o zboží původní v Jižní Koreji (nýbrž v Číně) a z toho důvodu, že jsou předmětem antidumpingového cla. Ve vztahu k prověřovaným dovozům, jejichž příjemcem byl žalobce, tyto závěry znamenaly, že na základě nich musely celní orgány přistoupit k doměření antidumpingového cla. Žalovaný, ani celní úřad proto nepochybili, pokud považovali informace obsažené ve zprávě OLAF za dostatečný podklad pro toto dodatečné vyměření a citovaná zjištění vnesli do odůvodnění svých rozhodnutí. Důkazní břemeno v této fázi řízení na ně kladené tak bezpochyby unesli.

Ani námitky proti protokolu z následné kontroly neshledal krajský soud důvodnými. Z kontrolního protokolu ze dne 15. 6. 2009, čj. 7711/09060100-24, který žalobce podepsal a převzal dne 16. 6. 2009 vyplývá, že následná kontrola ve vztahu k ověřovaným JSD č. 07CZ0664001012661-5 a JSD č. 08CZ0664001010318-0 byla ukončena a vypočteno antidumpingové clo. Ve vztahu k ostatním tam uvedeným celním prohlášením kontrola ukončena nebyla s tím, že celní orgány dosud neobdržely veškeré požadované informace. To bylo znovu uvedeno i v dalším kontrolním protokolu ze dne 20. 11. 2009, čj. 15884/2009-060100-24, ve kterém bylo zopakováno, že ve vztahu k JSD 07CZ0664001012661-5 a JSD č. 08CZ0664001010318-0 byla následná kontrola ukončena kontrolním protokolem čj. 7711/09060100-24, který byl současně jeho přílohou. Přípisem ze dne 29. 6. 2009 celní úřad žalobci sdělil, že zahajuje řízení o doměření antidumpingového cla, ve kterém shrnul výsledky uvedené v kontrolním protokolu ze dne 15. 6. 2009 a vyzval žalobce k vyjádření se k případu ve lhůtě 8 dnů. Po uplynutí této lhůty pak bylo žalobci dodatečným platebním výměrem antidumpingové clo vyměřeno. Následná kontrola tedy byla ukončena a kontrolní zjištění dostatečně popsáno. Krajský soud nepovažuje za významné pro posouzení věci, že v něm byla uvedena nesprávná formulace, že „neuznáním preference vzniká povinnost vyměřit antidumpingové clo“. To ostatně i sám žalovaný k námitce žalobce v rozhodnutí o odvolání proti dodatečnému platebnímu výměru vysvětlil a tuto chybnou formulaci tak v odvolacím řízení odstranil. Ani skutečnost, že v kontrolním protokolu nebylo výslovně uvedeno, že budou provedena další, příp. jaká, opatření, nemohlo mít vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Z ostatního textu protokolu bylo zřejmé, že u obou výše uvedených JSD vznikl celní dluh (i konkrétně jaký), ale především ještě před vydáním dodatečného platebního výměru bylo žalobci zasláno sdělení o zahájení řízení o doměření antidumpingového cla, takže následné doměření cla pro něho nemohlo být překvapením.

Pokud jde o námitku, že přílohy ke zprávě OLAF nebyly součástí spisu a že s nimi žalobce nebyl seznámen, krajský soud ověřil, že v protokolu o ústním jednání sepsaném se žalobcem dne 20. 7. 2009 i úředním záznamu o nahlédnutí do spisu z téhož dne, je uvedeno, že žalobce byl seznámen s obsahem kompletního spisového materiálu a neměl k němu žádné připomínky či námitky. Je tedy zřejmé, že měl možnost se s obsahem všech shora zmiňovaných dokumentů seznámit, neboť jestliže předmětná zpráva OLAF (jejíž fotokopii si zároveň odnesl) obsahovala výslovný odkaz na 19 stran příloh, bezpochyby by žalobce namítal, že v předloženém správním spise tyto přílohy chybí a dožadoval by se jejich předložení k nahlédnutí. Navíc nelze přehlédnout, že ve svém doplnění odvolání ze dne 9. 2. 2010 proti dodatečnému platebnímu výměru ze dne 7. 12. 2009 na straně čtvrté výslovně tyto přílohy zmínil, když namítal, že cit.: "... ani samotné sdělení Evropského úřadu pro boj proti podvodům D/004138 ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. OF/2006/0397, a jeho přílohy, kdy Celní úřad Náchod nemá pro vydání napadeného rozhodnutí k dispozici žádné další podklady, nelze považovat za podklad, na jehož základě by bylo možné učinit spolehlivé zjištění ... ". Z uvedeného je tedy zřejmé, že není pravdou, že by předmětné přílohy přiložené ke zprávě OLAF D/004138 ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. OF/2006/0397 nebyly součástí správního spisu a že by žalobci nebyly známy.

Krajský soud nepřisvědčil ani námitce, že žalovaný znemožnil žalobci právo hájit se tím, že neprovedl ověření předložených důkazů původu a jeho výsledek neposoudil ve smyslu ustanovení čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství. Ověření předloženého osvědčení CERTIFICATE OF ORIGIN No. 013-08-0060514 celním úřadem nebylo třeba, neboť tento doklad měl již k dispozici při svém šetření úřad OLAF, který jej ve své zprávě D/004138 ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. OF/2006/0397, rovněž výslovně zmínil s tím, že nemůže být uznán („má být zamítnut“). Pokud pak jde o aplikaci čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu Společenství, jak správně poznamenal i žalovaný, aby mohl být tento článek aplikován, musely by být kumulativně splněny všechny čtyři podmínky v něm uvedené, tj. k nezaúčtování cla by muselo dojít následkem chyby ze strany celních orgánů, osoba povinná zaplatit clo nemohla tuto chybu rozumným způsobem zjistit, jednala v dobré víře a dodržela všechna ustanovení platných předpisů týkající se celního prohlášení. Ze shora popsané situace však zcela jednoznačně plyne, že v posuzovaném případě k nezaúčtování cla nedošlo v důsledku nějaké chyby celních orgánů, tedy již tato první podmínka není naplněna. Zda by byla splněna některá z dalších podmínek, je pak již z toho důvodu zcela bezvýznamné, neboť musí být splněny všechny současně. Proto by bylo za dané situace zkoumání dalších podmínek uvedených v čl. 220 odst. 2 písm. b) celního kodexu, tj. i prokazování dobré víry žalobcem, zcela nadbytečné.

Úspěšná nemohla být ani námitka, že celní úřad svůj postup z hlediska právního nijak neodůvodnil a pouze citoval nařízení Rady (ES) č. 1585/2005 a že žalovaný pak žalobci nedal možnost vyjádřit se k jeho právním úvahám před vydáním rozhodnutí. Jestliže ze zprávy OLAF, na kterou jak celní úřad, tak žalovaný jako na důkaz odkazovali, vyplynulo, že předmětné zboží má původ v Číně, a samotné vyměření antidumpingového cla opírají o nařízení Rady (ES) č. 1858/2005 ze dne 8. listopadu 2005 (nikoliv o žalobcem uvádějící nařízení Rady /ES/ č. 1585/2005), kterým se ukládá konečné antidumpingové clo z dovozu ocelových lan a kabelů pocházejících z Čínské lidové republiky, Indie, Jihoafrické republiky a Ukrajiny na základě přezkumu nařízení před pozbytím platnosti podle čl. 11 odst. 2 nařízení (ES) č. 384/96, ve znění pozdějších předpisů (když Česká republika je od 1. 5. 2004 členem Evropské unie), přičemž žalovaný pak doplnil konkrétní aplikovaná ustanovení tohoto nařízení (byť ne zcela pregnančně) a podrobnosti ohledně kódu zboží (které uvedl v celním prohlášení žalobce jako příjemce zboží), pak v tomto směru krajský soud považuje takové odůvodnění za dostačující. Nutno současně konstatovat, že odvolací orgán nemá povinnost před vydáním rozhodnutí o odvolání sdělovat odvolateli, jaké úvahy hodlá uvést ve svém rozhodnutí, pokud nemění právní kvalifikaci, resp. nedovodí jiný právní závěr oproti orgánu prvního stupně, či zásadně nedoplňuje odvolací řízení. A k takové situaci v posuzovaném případě nedošlo.

S ohledem na shora uvedené krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl v souladu s ustanovením § 78 odst. 7 s. ř. s.

Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady vznikly.

P o u č e n í :

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu, který o ní také rozhoduje. Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

V Hradci Králové dne 29. února 2012

Mgr. Marie Kocourková, v.r.
předsedkyně senátu